Ч. 203 Субота 11 (23) вересня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Державне заведенє для посередничення в достатчуваню праці. — Нові члени палати панів. — Помилуванє Драйфуса.)

Як доносять до Відня з Мерану, розмавляв Цісар вчера на принятю в замку Ротенштайн досить довго з послом дром Ґрабмаєром і при тім порушив єго політичну діяльність, особлпво співучасть пос. Ґрабмаєра в укладаню проґрами Німців. Монарх висказав признане пос. Ґрабмаєрови, а той відповів, що то, що зробив, було лиш єго обовязком. Цісар закінчив свою розмову словами: Числю ще богато в будучности на вашу діяльність. — Politik пише, що всї обставини теперішної хвилї вказують на то, що приготовляє ся зміна кабінету. — Однако не можемо зрозуміти — пише та ґазета — чому кабінет засуджений вже на уступленє, так дуже пре на переведенє угоди з Угорщиною на основі §. 14. — В суботу має приїхати до Відня угорский президент міністрів Сель, з котрим гр. Тун має обговорити послїдний речинець до оголошеня прочих угодових розпоряджень. — В політичних кругах подають собі вже імена будучих міністрів. Між иншими вказують на кн. Альфреда Ліхтенштайна, як на кандидата на президента міністрів.

Австрия має одержати державну інституцию для посередничення в достатчуваню праці. В виготовленім робітничою радою справозданю знаходять ся рами для проєкту закона о посередництві в достатчуваню праці. Посередництво спочиває в першій мірі на державі і єї орґанах. Державні уряджененя в тім напрямі мають обіймати: 1) центральний уряд, а яко такий функционує міністерство торговлї в порозуміню з міністерством внутрішних справ і рільництва; 2) краєві комісиї установлені при краєвих політичних властях; 3) власти́ві заведеня посередничення в праці, котрі після потреби мають бути уряджені у всїх краях держави. Ті заведеня безплатного посередництва у всїх родах праці, будуть стояти під зарядом комісий, зложених по половині з робітників і роботодавцїв. Ті комісиї будуть творити ся в дорозї виборів, і будуть виконувати надзір над заведенями. До них буде також належати нормованє всяких належитостий і т. и. Краєві комісиї мають бути дораджуючими орґанами центрального уряду і посередниками між центральним урядом а заведенями посередництва в праці. Проєктований закон в нічім не нарушує прав краю в справі управильненя власних урядів посередництва в праці.

Wiener Ztg. оголосила іменованє нових членів палати панів, а між ними бувшого міністра Мадейского, ґр. Андрея Потоцкого і ґр. Івана Шептицкого. Віденьскі дневники обговорюючи нові ті іменованя, годять ся в тім, що нова ліста „панів" не має виразного політичного характеру. Правительство, лївиця і сторонництва середини суть майже на рівні репрезентовані. Fremdenblatt висказує гадку, що політичний момент іменованя полягає в тім, що стоїмо в передодни скликаня палати послів. Потреба доповненя палати панів не дала би умотивувати ся, коли би правительство не відчувало конечности покликаня до житя цілої державної репрезентациї.

В справозданю, яке француский міністер війни ґен. Ґалліфе предложив президентови Люботови в справі помилуваня Драйфуса, була згадка, щоби час засланя на Чортівскім острові почислити Драйфусови подвійно, а що він сидїв там 5 літ, то числилось би єму 10 літ відбутої кари. Однако супротив того, що францускі закони не дозваляють на таку заміну, просив міністер президента о помилуванє Драйфуса. Декрет помилуваня, який підписав Любе, звучав так: „Президент республики французкої на основі справозданя міністра війни і по вислуханю гадки міністра судівництва постановляє: §. І. Капітанови Альфредови Драйфусови дарування ся решту 10-лїтної кари вязниці, на яку засудив єго воєнний суд в Рен дня 9 вересня 1899 р. Так само дарова ся єму войскову деґрадацию. — §. II. Поручає ся міністрови війни виконати той декрет. — Париж 19 вересня 1899. Любе". — Міністер Ґалліфе видав з причини помилуваня Драйфуса приказ до армії, в котрім зазначує, що справа остаточно полагоджена. Всї мусять ухилити чола перед тим актом ласки так само, як ухилено ся перед засудом воєнного суду в Рен. Не повинно бути бесїди о дальших переслїдованях. Приказ кінчить ся тими словами: Прошу панів, а на случай потреби приказую, аби ви о всїм, що було, забули, а гадали лише о будучности. Нехає жиє армія, що не служить ніякій партиї, лиш виключно Франциї.

55)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше). *)

ГЛАВА ОСЬМА.

Перше посуненє на шахівници.

Минуло було кілька днів. Віктор Керрінґтон обдумав собі свої пляни і уложив їх до кінця, хоч нїби то займав ся своєю щоденною роботою і в очах матери жив тихим щоденним житєм. Аж ось дістав він лист, котрого рукопись була єму незнакома. Лист був слїдуючого змісту:

„Після Вашого бажаня а мого приреченя, подаю до Вашої відомости, що Д. Д. дав знати, що верне до Льондону і що наміряє навідати ся до П. Він не знав, чи она єсть в місті; длятого написав, що приїде. Єго лист, здаєсь, був дуже їй по души, і она зараз відповіла на него, а при тім написала єму, що прийме єго в середу, та запросила єго на другий снїданок. В. Р. Е. не наспіла ніяка звістка, а она не дуже бере то собі до серця. Коли маєте дати менї яку раду або може треба би менї сказати якийсь знак, то було би найлїпше, як би завтра (ві второк) прийшли. Тогди буду могла сама з Вами поговорити. — К. Б."

Керрінґтон прочитав той лист з усьміхом вдоволеня. Купецкий тон письма відповідав зовсїм вимогам, які він ставив тій, що той лист писала.

— Треба єї дійстно подивляти, думав собі він, підчас коли дер лист панни Брюер; — досить розумна, щоби бути ужиточною, бистроумна досить, щоби поняти силу і значінє якогось арґументу, але за мало розумна, чи бистроумна, щоби пізнати ся на тім, що єї ужито до зовсїм иншої цїли, як та, на яку она згодила ся.

Відтак написав Керрінґтон кілька слів до панни Брюер і подякував їй за єї лист, та заповів на другий день свою гостину. Коли то стало ся і лист віддано на почту, він ходив через якийсь час по своїй ляборатори́ї; відтак сїв знов до стола. Писав лист до ґрафа Реджінальда; в нім просив єго, щоби він за тиждень в означенім дни навідав ся до него.

— Сей дурак дасть менї більше роботи, як всї инші — подумав собі Керрінґтон, печатаючи свій лист. — Він не схоче відчепити ся від Павлини; скорше готов буде попсовати менї всю мою роботу, щоби лиш не набрати ся сорому. Але я вже постараю ся о то, щоби він не наробив менї шкоди.

— Нї, нї, ґрафе Реджінальде, Ви менї не станете на перешкоді. Він страшно мене боїть ся — подумав собі Керрінґтон; — хотїв би конче знати, що то ся зробило зі старшим Дарґуном, а не має відваги спитати ся. А прецї я лиш єго посїпах — єго аґент, котрому він має заплатити.

Віктор Керрінґтон казав занести свій лист на почту а сам пішов до своєї матери. Пані Керрінґтон сидїла в своїй комнаті межи своїми канарками і цьвітами; їй бракувало того живого темпераменту, яким звичайно відзначають ся Французки. Она любила своє спокійне житє і не конче симпатизувала з неспокійною честилюбивостию та невдоволенєм свого сина. Звичаєм Французок, займала ся заєдно якоюсь ручною роботою і все щось вишивала, коли розмавляла з своїм сином, або коли він їй щось читав. Та й сим разом она мала якусь роботу в руках.

— Що то з того буде, мамо? — спитав він.

— То настільник на престол до церкви — відповіла она; — не можу дати гроший, то лагоджу отсю роботу.

Молодому мужчинї очи засьвітили ся, і він сказав:

— Правда, мамо; але вже недалекий час, коли позбудемо ся біди і будемо жити, як пристало для людий такого роду як ми; прецї ми Шанфонтени! — При сих словах встав він і почав ходити по комнаті великими кроками. Єго смагляве лице вкрив слабий румянець а єго глибокі очи сьвітили ся незвичайним жаром. А мати вишивала дальше і зі спущеними в долину очима говорила голосом, по котрім слїдно було, що она не годить ся з одушевленєм сина.

*) У вчерашнім фейлєтонї лишила ся з причини недогляду в коректі погана похибка, котра псує значінє цілого реченя до непізнаня. На першій сторонї в третім стовпци а в другім рядку з гори замість слова „петля" має бути „нетля" (так називають ся всї вечірні і нічні мотилї, що летять до сьвітла).

Новинки.

Львів дня 22-го вересня 1899.

— **З нагоди смерти ґр. Володимира Дідушицкого** Цїсар прислав кондоленцию вдові через свого адютанта на руки п. намістника ґр. Пінїньского, а Видїл краєвий ухвалив: вислати кондоленцию вдові і зложити на домовину срібний вінець в імени краю, а на похорон до Заріча виїдуть всї члени Видїлу краєвого (без маршалка, бо ще не зовсїм здоров, і без Хамця, бо той на відпустці). На похорон до Заріча виїздить в суботу зі Львова о год. 7·50 рано окремий поїзд.

— **Преосьв. епископ Шептицкий** відправив передвчера рано службу Божу у оо. Василіян, а по обідї (при котрім були промови о. Філяса, крил. Чапельского і и. а відтак відповідь епископа) виїхав з отцем ґр. Іваном Шептицким до Станиславова, пращаний на двірци львівскім. На двірци в Єзуполи витало нового владику духовеньство і вірні. В Станиславові витано і принимано владику після відомої програми насамперед на двірци, а потім при тріюмфальній брамі при величезнім натовпі народу. На двірци витали его митрат о. Фациєвич і депутация Русинів з хлїбом і сільою; представили ся репрезентанти властий. При брамі владика одяг ся в ризи. Тут приняв привіт від духовеньства, а відтак хлїб і сіль від віцебурмістра міста. Відтак наступив похід до церкви, а з церкви до епископскої палати, де владика з балькона удїлив вірним благословеня.

— **Похорон професора дра Михайла Борисикевича** відбув ся в Градци передвчера о 4-ій годинї пополудни на тамошнім кладовищи. З оголошень в градецких дневниках довідуємо ся, що небіщик помер по короткій недузї дня 18 с. м. о годинї 3¼ по півночи в 52-ім роцї житя. Про смерть дра Борисикевича оголосили в дневниках з запросинами на похорон: 1) колеґія професорів медичного видїлу ц. к. унїверситету Кароля-Франца; 2) ректор і сенат унїверситету; 3) дирекция загального шпиталя; 4) товариство лїкарів в Стириї; 5) родина (жена Тереса з Рідлїв; дїти: Ольга, Мария і Наталїя; брат Франц Борисикевич властитель земскої посїлости; чотири шваґри і дві шваґрові).

— **Видїл товариства „Руска Бесїда“ в Тернополи** устроює дня 28 н. ст. вересня с. р. вечерок з танцями у власних комнатах. Стрій вечерковий. Вступ від особи 1 зр., від родини з 3 осіб 2 зр. Окремих запросин не висилає ся.

— **Великий скарб** найдено ще торік в Печерскій Лаврі в Києві при перебудованю одної церкви в славнім сїм на всю Русь-Україну монастири, але аж тепер показало ся, що то за скарб. Було то 5 цинових горшків замурованих в одній із стїн тої церкви, а в тих горшках 20.000 штук золотих і срібних монет. Консерватор росийского музея нумизматичного в Петербурзї А. К. Марков приїхав був перед кількома недїлями до Києва, щоби впорядкувати той скарб і зробив каталоґ, котрий вже вийшов з друку. Межи тими монетами знаходять ся деякі дуже рідкі і маючі длятого велику вартість. Майже половина всїх монет то суть голяндско-іспаньскі срібні монети, а есть їх 8097 штук; з тих суть лиш дві по чверть таляра, а прочі самі таляри і півталяри. Найстарша монета есть римска з часів Константина. Найбільшою і що до ваги золота найцїннїйшою монетою есть велика золота монета походяча з часів польского короля Зиґмунда. Єсть здогад, що то есть та сама монета, котру син Зиґмунда, Володислав дарував був по битві під Хотїмем гетьманови Сагайдачному (Петро Конашевич, родом зі Самбора, гетьман козаків запорозких), котрий помагав Полякам в борбі против Турків. До великої рідкости належить монета угорского короля Зиґмунда (1387—1437). Другою найстаршою монетою есть монета з 1375 р., на котрій есть подобизна Раймунда IV. князя Ораньского. Турецкі монети походять з часів Мустафи II. і Солимана. Наконець були в тім скарбі ще й монети шведскі з часів Ґустава Адольфа і Кароля XI. Часть тих монет бита в Ризї 1623. Кілька дукатів суть з 1667 і 1673 р. Декотрі з тих шведских монет биті в Ревли і в Нарві.

— **Цїлуєте маму, то поцїлуйте й мене!** Славний угорский писатель Маврикій Йокай, дїдусь, котрому тепер 74 лїт, оженив ся сими днями з молодою, 20-лїтною жидівочкою, панною Белля Надь, акторкою в однім з поменших театрів в Будапештї. Вінчане відбуло ся цивільне, а в книзї вінчань ось що записано: „Перед ведучим метрики Володиславом Козарі явив ся молодий Маврикій Йокай, шляхтич з Ашвай, евангелицко-реформованої віри, член палати панів, що уродив ся 20-го лютого 1825 р. в Рев-Комаром яко син бл. п. Йосифа Йокая шляхтича з Ашвай і шляхтички Марії Пуляй; — яко молода Белля Ґрос (жидівочка прізвала ся по мадярски Надь подібно як і у нас в Галичинї жиди часто прозивають ся по польски) жидівскої віри, акторка, мешкає в Будапештї VI. ул. Сонді 19 і есть донькою машинїста Моріца (Маврикія) Ґроса і панї Моріцової Ґрос з роду Флям — і повінчали ся в присутности адвоката дра Йосифа Шебештиена і заступника начальника повіта дра Теодора Боді“. Коли отсей документ молоді підписали, обернув ся Йокай до своєї тещі, панї Моріцової і поцїлував єї в — самі губи, що аж лоскіт пішов. На то відозвала ся молода: коли ви вже маму поцїлували, то поцїлуйте-ж і мене — та наставила єму при сих словах і свої молоденькі рожеві уста. Що 74-лїтному дїдусеви солодко було притулити ся до молоденьких уст, о тім чей не можна сумнївати ся; але чи так само і панна Надь-Ґрос — се хиба она могла би найлїпше сказати. Але слава, титули а передовсїм повна кишеня дїдуся-чоловіка присолодять і его поцїлунки.

Телеґрами.

Відень 22 вересня. Президент мінїстрів ґр. Тун вертає нинї рано з Мерану, а пополудни відбуде ся рада кабінетова, котру ґраф Тун скликав телеґрафічно.

Відень 22 вересня. Нинї в полудне повертає Цїсар з Мерану.

Париж 22 вересня. Вчера в полудне приїхав Драйфус до Карпентра коло Авінїону і замешкав у свояка Валєбреґа.

Бетербург 22 вересня. Доси ще не знати на певно, коли стрітить ся цар Николай з цїсарем Вільгельмом. Здогадують ся, що стріча відбуде ся в Берлинї, як цар буде вертати до Росиї.

Білгород 22 вересня. Засуду в процесї о замах на Милана надїють ся імовірно нинї.

— Пильність і талант то красна річ, мій сину — сказала она; — они приносять вдоволене і вигоду; але менї не здає ся, щоби твоя практика лїкарска в Льондонї при всїй твоїй пильности і запопадливости довели тебе до такого значіня і богатства, яке колись мали Шанфонтени.

Віктор Керрінґтон подивив ся на свою матїр майже з докором. Хотїв їй сказати, що він не думає дійти до своєї цїли звичайними средствами, але відтак запанував над собою і спитав свою матїр: Отже що я маю робити?

— Ожени ся богато, мій синоньку; возьми собі дївчину з грішми, таку, що може вибрати собі такого, котрого любить.

— Женити ся — менї женити ся? — спитав Віктор таким голосом здивованя, в котрім можна було дослухати ся і якогось розчарованя. — Менї здавало ся, що то не було би по Вашій думцї, мамо. Ми би мусїли розлучити ся, а Ви би що тогди робили?

— Для мене все ще остане ся монастир, синоньку — відповіла мати — коли тобі мене не буде потреба. — І она засилила знов нитку в іглу та вишивала дальше.

Віктор Керрінґтон видивив ся на свою матїр здивований і не без якогось жалю — она думала о тім, що то би могло так бути і очевидно була би тому рада. Він щось замуркотїв, що має якусь роботу і вийшов, а она вишивала дальше.

ГЛАВА ДЕВЯТА.

Сїть.

На другий день по тім з'явив ся Віктор Керрінґтон в Гільтон Гавзї. Панна Брюер приняла его сама. Она була блїда, і як звичайно холодна та неввічлива. Мимо свого порозуміня з Керрінґтоном не показала ся анї о волос ввічливійшою супротив него.

— Я повинен бути Вам вдячний за то, що Ви так борзо сповнили мою просьбу, панно Брюер — сказав Віктор.

Она не сказала на то нїчого, а він говорив дальше: Від часу коли ми виділи ся, справа ся зложила ся зовсїм инакше, а в наслїдок того будемо могли тим лекше зробити то, до чого взяли ся. Але щоби Вам то докладнїйше пояснити, то позвольте, що я Вас дещо випитаю ся. Чи пристанете на то, панно Брюер?

— Питайте що хочете, а я буду Вам відповідати все поправдї о скілько зможу.

— Чи Ви знаєте що о родинї Данила Дарґуна о его відносинах і о его минувшости?

— Знаю то, що его мати була сестрою ґрафа Освальда Еверстронґа та що він і Ляйенель Дарґун, котрий на Рівдво утопив ся унаслїдували по своїм вуйку великі доходи, підчас коли їх батько, пан Мельвіль Дарґун, що був адвокатом, а котрому, як менї здає ся, не конче вело ся, лишив їм лиш дуже незначне майно.

— А Ви чули що про родинну історию того пана Мельвіля Дарґуна, Ляйенелевого і Данилового батька?

— Я не чула нїколи більше нїчого, як лиш само імя і ту обставину, про котру вже я згадала.

— То послухайте. Мельвіль Дарґун мав одну сестру, котру єї і его батько (так бодай розповідають) вже від малої дитини більше любив. Тота сестра, Генріетта Дарґун, віддала ся дуже молодою за богатого барона з провінциї, якогось сер Джорджа Вернера, а тогди ще більше подобалась батькови і він ще більше єї любив. Мельвіль Дарґун знов у всїм противив ся свому батькови і наконець оголосив якусь фільософічну розправу, котра свого часу наробила була богато шуму. В наслїдок того виключили его з унїверситету, де він і без того вже був нелюблений.

— То так розгнївало батька, що він зробив завіщане, котрим видїдичив свого сина а цїлий маєток записав на доньку леді Вернер. Чи він колись пожалував того, о тім нїхто не знає. Видїдичений син зачав незадовго по тім роздорі з батьком зовсїм инакше жити і мав то щасте, що позискав собі прихильність сестри ґрафа Освальда. Але він був за гордий, щоби перепросити батька і батько помер в рік по тім як уродив ся Данило Дарґун — не видївши анї панї Дарґунової анї свого внука. Під ту пору, коли помер батько леді Вернер, не мала она ще дїтий і она готова була подїлити ся з братом; але той був упертим чоловіком; він був того переконаня, що то она умисно пошкодила єму у батька. Він не хотїв і говорити з нею; не хотїв приймити від неї нїякої ласки і так брат і сестра стали собі майже зовсїм чужі. Брат і сестра вже нїколи не видїли ся; Ляйенель і Данило Дарґун довідали ся в якийсь час по смерти їх батька (Мельвіль Дарґун помер молодим) лиш з ґазет, що їх тету, леді Вернер, навістило страшне нещасте. Роздор, який настав був межи братом і сестрою, мав позістати на віки. Ляйенель і Данило Дарґун виросли на великих не знаючи родини свого батька. Але їх вуйко ґраф Освальд Еверстронґ був для них завсїгди добрий. Він наставав нераз на то, щоби они уважали замок Рейнгем за свою другу батьківщину.

— Ну, то мусїло сподобати ся їх первому братови Реджінальдови — запримітила панна Брюер таким байдужним голосом, як лиш можна.

— Можна собі подумати — сказав на то

Переписка зі всіми і для всіх.

☛ Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Оповістка.

— Найкрасшого меду десерового з власної пасіки, придатного для всїх т. е. для здорових, хорих і дїтий продаю 1 кільо по 48 кр. В міцних бляшанках 5 кільо по 3 зр. 20 кр. франко кожда стация почтова. — П. Коро невич, емер. учитель в Іванчанах почта в місци (пов. збараский).

У. в Город.: Хочете, щоби ми вишукали Вам яку посаду, а Ви навіть не були ласкаві підписати ся і сказати хто Ви і що умієте. Чи гадаєте, що посади хоч би навіть і звичайних слуг — а тим більше слуг державних — надають ся кому небудь лиш так на слово і на обіцянку 300 зр. ва труд. Служба для слуг державних, того рода, як Ви жадаєте, застережена передовсїм тим, що вислужили у войску, отже они мають першеньство. А що таких людий єсть богато і они подають ся масами, скоро лиш де яка посада отворить ся, то инші люди не мають приступу до тих посад. Коли Вас стати на 300 зр. на заплачене факторного, то лїпше беріть ся з тими грішми до якого інтересу, н. пр. до крамарства, а можете вийти лїпше як на службі, котрої впрочім не дістанете, скоро не маєте условій до того. — **М. В. в Ром.:** Календаря нема анї польского, анї руского, ба, нема навіть і німецкого, або француского, російского і т. п. бо взагалї нїхто з новочасних народів европейских не видумав і не уложив календаря. Календар вийшов від народів з далеко старшою культурою як наша. Свій питомий календар мали і мають н. пр. Хінцї; мали єго Халдейцї (Вавилонцї) і від тих мабуть перейшов він аж на нас іменно через Єгиптиян і жидів. Можна би сказати, що у нас (взагалї в Европі) мають лиш жиди свій окремий календар (они числять від початку сьвіта). Календар християньский (григорияньский) єсть лиш поправленим календарем римским (юліяньским). Календар григорияньский (нового стиля) стрічав з початку всюди великий опір; в Німеччинї заведенє єго в 1700 р. а в Анґлії ще пізнїйше, бо в 1751 р. Докладнїйше поясненє Ваших питань подамо незадовго на иншім місци. — **Андр. Ол. в Ліщ.:** Підручників до науки писарства громадского доси нема, а приватно учити ся годі. Нема иншої ради лиш треба записати ся на курс для писарів громадских. Але тепер навіть і то було би трудно, бо ще лишили ся ті, що подали ся перший раз, коли той курс був утворений. Коли єсте писарем то можете і дальше лишити ся; нїхто Вам тої посади не відбере, а тим часом можете вибрати собі колись відповідну пору і приготовити ся вже наперед до того, щоби-сте могли записати ся на курс для писарів. Старайте ся зложити собі гроші на удержанє, а може постарайте ся о запомогу в радї повітовій. Подавайте скоро буде оголошений речинець запису на той курс. — **А. В. в Г.:** Угорский льос черв. хреста серия 7268 вильосований в амортизациї. Виплата від 2 жовтня по 7 зр. Прочі не вильосовані. — **А. В. в Над., Запека, і Г. Б. в Б. п. Товсте:** Не витягнені.

☛ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

Надіслане.

— Заряд краєвого варстату для вироблу забавок в Яворові посїдає значну скількість на складї виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тїста, цїви для ткачів, решета, рогіжки, маґільницї, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дїтий і т. п. по дуже низьких цїнах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

Керрінґтон; — він ненавидів обох Дарґунів, а ті знов, як менї здає ся, дуже мало з ним сходили ся. Ґраф Освальд взяв єго ще малим хлопцем за свого і признав єго своїм спадкоємцем. Ви мабуть знаєте, як сумно то все скінчило ся, як ґраф Освальд взяв собі за жінку якусь людину не звістного походженя і зробив єї дїдичкою цїлого свого майна?

— Та я чула, як о тім говорено, — сказала панна Брюєр. — Ґраф Реджінальд розповів нам докладно, яку кривду зробив єму ґраф Освальд. Не замовчав і того, як він о тім думає. Ґраф Реджінальд говорив дуже радо о собі.

— Ну, коли вже на стілько знаєте відносини родинні, то позвольте менї вернути назад до леді Вернер, котра не знала своїх братаничів за житя їх батька. В короткім часї по тім, як їй народила ся одинока єї дитина, помер єї чоловік, а она лишила ся і дальше в Неаполи, куди виїхав був барон в тій надії, що буде довше жити. Якось незадовго по смерти барона Джорджа Вернера — дитина була тогди ще при грудех — напали розбійники на віллю леді Вернер, ограбили єї, а мала дївчинка щезла десь разом з мамкою. Всї здогадували ся, що тота мамка помагала розбійникам і втекла з ними; а що она, як звичайно італїяньскі мамки, привязала ся дуже до дитини, то не хотїла розлучити ся з нею і взяла єї з собою. Чи так було, чи нї, досить, що мамка і дитина пропали без слїду. Справу ту віддали в руки найзручнїйших полїцистів в Парижи і Льондонї, але ті не викрили нїчого. Леді Вернер попала була в безнадїйну мелянхолію і жила так богато лїт; але за той час маєток єї так збільшив ся, що тепер єсть дуже значний. Я вже виджу, що Вас кортить вже спитати ся, що має істория фамілії Дарґунів і недоля вдовицї по баронї Вернері до Павлини Дурскої і плянів на будучність, які ми для неї укладаємо? Коли схочете послухати, то зараз довідаєте ся.

Панна Брюєр лиш здвигнула плечима, а Керрінґтон говорив дальше:

Леді Вернер під впливом часу і штуки лїкарской подужала; она приїхала до Льондону і хоче впорядкувати свій великий маєток. Она довідала ся, що Ляйенель Дарґун помер і знає вже, що число кандидатів зменшило ся о одного. Ґраф Реджінальд виробив собі вступ до тої дами; він зумів деякі ознаки єї прихильности для вдовицї і сироти по братї Освальдї Еверстронґу убити в самім зародку. Леді Вернер єсть незвичайно ґорда дама і Ви можете собі подумати, як сильне єсть у неї матерне чувство, коли она по стратї своєї дитини занепала була на умі і ледви по многих лїтах видужала ся з того. Мій талановитий приятель відкрив сю черту єї характеру дуже борзо і скористав з того. Дав леді Вернер до зрозуміня, що вдовиця по ґрафі Освальдї Еверстронґ єсть особою низенького роду і сумнївної слави; она так мало журить ся своєю дитиною, що вибрала ся на неозначений час в подорож, а малу дївчинку здала на слуги в Рейнгемі. Успіх сеї інформациї був такий, що леді Вернер, обурена на ґрафиню Еверстронґ, рада була з того, що не завела близших зносин з ґрафинею і не знайшла ся в тім немилім положеню, щоби відтак була змушена зірвати ті зносини. Коли отже в той спосіб викликав небезпечність — а мушу признати, що Реджінальд взяв ся дуже добре до дїла, став вихвалювати на всї заставки честноти свого стрия, та аж не міг нажалувати ся страти такого добродія в своїх молодих лїтах.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Козови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стрижа
	9·10	„ Скольього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 30/9.
	3·20	„ Зимноводи від 7/5 до 10/9.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·50	„ Янова від 1/6 до 15/9 в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від 1/10 до 30/4 1900 включно
	8·35	„ „ „ 1/5 „ 31/5 і від 16/9 до 30/9.
	9·11	„ „ „ 1/6 „ 15/9 в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Скольього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Скольього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
	7·58	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/8 до 10/9.
	8·30	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Козови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).